

Witte nog

ZONDAG 15 DECEMBER 2019
TWEË KERSTVERHALEN EN EEN GEDICHT MET
BIJBEHORENDE FOTO'S

Een gezellige bijeenkomst opgeluisterd met
harpspel en bugel door Maud en Elle Bijnnen

Witte nog ...?

*Kerst in De Huiskamer samen met
3e Graaggedaan Leende en haar gastvrouwen
op zondag 15 december om 11 uur
Dorpsstraat 67 in Leende*

*Hier kunt u luisteren naar een kerstverhaal,
een gedicht en meijjes met kerstmuziek op de harp
en de bugel.*

*De zorgcoöperatie biedt u in de pauze een
Witte nog.... glaasje aan.*

U bent welkom.

Witte nog

Verhaal verteld door Janus de Vocht

De belofte van de harpelaar

Er was eens een harpelaar die zo mooi kon spelen en hij zong zulke prachtige liederen, dat hij in het hele land beroemd was. Eindelijk hoorde ook de koning zulke wonderen vertellen van zijn kunst, dat hij dadelijk een paar boden uitzond. Ze moesten hem vragen of hij mee wilde gaan naar het paleis om voor de koning te zingen en te spelen. De koning wilde hem zó graag horen dat hij aan zijn afgezanten de volgende boodschap meegaf: "Ik zal niet eten en niet slapen voor ik je gezicht heb gezien en de tonen van je harp heb gehoord." Deze woorden moesten ze net zolang voor de koning opzeggen, totdat ze ze wel konden dromen. Toen pas gingen ze op weg.

Ze kwamen voor het huisje van de harpelaar en ze riepen: "Gegroet,

Witte nog

o harpspeler. Kom buiten en luister naar ons, want we hebben je iets te vertellen waarmee je heel blij zal zijn!”

Maar toen de harpspeler de boodschap van de koning vernam, werd hij bedroefd. Want hij had een vrouw en een kind en een klein bruin hondje. Hij zag er tegenop hen tegen Kerstmis te verlaten. En zij zagen er tegenop hem te moeten missen. “Blijf toch bij ons,” smeekten ze. Maar de harpspeler zei: “Ik moet gaan. Het zou heel onbeleefd zijn om de koning teleur te stellen. Maar zo zeker als de hulstbessen rood zijn en de dennenbomen groen, even zeker zal ik met Kerstmis thuis zijn om mee te eten van de kerstpudding en kerstliederen te zingen aan mijn eigen haard.”

En nadat hij deze belofte had gedaan, hing hij zijn harp op zijn rug en hij volgde de boden van de koning naar het paleis. Hij werd met veel eerbewijzen ontvangen en de koning deed alles om hem een plezier te doen. Hij sliep op een bed van het zachtste dons en at van een gouden bord aan de koninklijke tafel. En als hij zong en speelde, luisterden alle mensen en alle dieren, vanaf de koning tot de muizen in de provisiekamer met ingehouden adem naar zijn muziek. Maar bij alles wat hij deed, feestvieren, rusten, spelen, zingen of luisteren naar de lof die iedereen hem toezwaaide, vergat hij geen ogenblik de belofte die hij had gedaan aan zijn vrouw, zijn kind en zijn kleine bruine hondje.

En toen nu de dag voor Kerstmis was aangebroken, nam hij zijn harp in de hand en hij ging naar de koning om afscheid te nemen. Maar de koning wilde hem niet missen. Hij zei: “Ik zal je een paard geven zo wit als melk, zo glanzig als satijn en zo vlug als een hert, als je hier wilt blijven en op kerstdag wilt spelen en zingen aan de voet van mijn troon.”

Maar de harpspeler antwoordde: “Ik kan niet langer blijven, want ik

Witte nog

heb een vrouw en een kind en een klein bruin hondje. En ik heb hun beloofd dat ik met Kerstmis thuis zou zijn. Dat ik mee zou eten van de kerstpudding en kerstliederen zingen aan mijn eigen haard.”

Toen zei de koning: “Als je hier blijft en op Kerstmis speelt en zingt aan de voet van mijn troon, zal ik je een wonderboom geven, die zomer noch winter zijn bladeren verliest. En elke keer als je dit boompje schudt, zal er een regen van goud en zilver voor je voeten neervallen.” Maar de harp speler antwoordde: “Ik mag niet langer blijven, want mijn vrouw en mijn kind en mijn kleine bruine hondje wachten op me. En ik heb mijn woord gegeven dat ik met Kerstmis thuis zou zijn. Dat ik mee zou eten van de kerstpudding en kerstliederen zingen aan mijn eigen haard.”

Maar de koning gaf het niet op. “Als je op de kerstdag één wijsje voor me speelt en één lied voor me zingt, zal ik je een fluwelen kleed geven en je mag naast me zitten op de troon met een ring aan je vinger en een kroon op je hoofd.”

Maar de harp speler antwoordde: “Ik wil niet langer blijven, want mijn vrouw en mijn kind en mijn bruine hondje kijken al naar me uit. En ik heb vast beloofd dat ik met Kerstmis thuis zou zijn. Dat ik mee zou eten van de kerstpudding en kerstliederen zingen aan mijn eigen haard.” En hij wikkelde zich in zijn oude mantel, hing zijn harp op de rug en verliet het paleis zonder verder een woord te spreken.

Hij had nog niet ver gelopen toen veel kleine witte sneeuwvlokken uit de lucht naar beneden kwamen dwarrelen. ‘t Was of ze fluisterden:

“Bedenk wat je doet,
Bedenk je eens goed,
Je gaat een moeilijke reis tegemoet.”

Maar de harp speler zei: “Ja, ja, ik zie wel dat de lucht donker is en er

Witte nog

zal zeker veel sneeuw vallen. Maar ik heb een vrouw en een kind en een klein bruin hondje. En ik heb vast beloofd dat ik met Kerstmis thuis zou zijn. Dat ik mee zou eten van de kerstpudding en kerstliederen zingen aan mijn eigen haard.”

Maar het begon al harder en harder te sneeuwen en weldra waren alle heuvels en dalen, heggen en greppels bedekt met een dik wit tapijt. Van alle paden en wegen was niets meer te zien. En de wind joeg de sneeuw op tot hoge wallen midden over de grote weg. De harpsspeler struikelde. De harpsspeler viel, maar hij dacht er niet aan om terug te keren. Terwijl hij verder reisde, ontmoette hij de wind. En de wind zei:

“Harpsspeler, harpsspeler, wees toch wijs,
Keer terug naar het paleis.”

Maar de harpsspeler luisterde niet naar die raad. “De sneeuw moge vallen en de stormwind loeien,” zei hij, “ik moet doorlopen. Want ik heb een vrouw en een kind en een klein bruin hondje. En ik heb vast beloofd dat ik met Kerstmis thuis zou zijn. Dat ik mee zou eten van de kerstpudding en kerstliederen zingen aan mijn eigen haard.”

Toen begon de wind ijzig koud te blazen. De sneeuw bevroor op de grond, het water bevroor in de rivieren, de adem van de harpsspeler bevroor in de lucht. En aan de rotsen langs de weg hingen ijskegels zo lang als het zwaard van de koning. De bomen van het woud kraakten en kreunden in de felle wind en het was of ze hem allemaal toeriepen:

“Het woud is duister, de nacht breekt aan,
Waag het niet daardoor te gaan.”

Maar de harpsspeler liet zich door niets weerhouden. “De sneeuw moge vallen, de stormwind loeien en de nacht moge mij overvallen in het

Witte nog

donkere woud,” zei hij, “maar ik heb beloofd dat ik met Kerstmis thuis zou zijn. Dat ik mee zou eten van de Kerstpudding en kerstliederen zingen aan mijn eigen haard. En ik moet mijn woord houden.”

En voort zwoegde hij totdat het laatste glimpje daglicht verdween en de duisternis zwaar tussen de bomen hing. Maar de harpspeler was niet bang in het donker. “Al kan ik ook niet zien,” zei hij, “ik kan tenminste nog zingen.” En jubelend klonk er een kerstlied door het bos. Een lied van Jezus’ geboorte, van de engelen die zongen en van de ster die straalde boven de stal van Bethlehem.

Toen hield het op met sneeuwen, de wind ging liggen, de bomen van het woud bogen hun takken om te luisteren. En, o wonder... terwijl hij zong, veranderde de duisternis rondom hem in stralend licht. En toen het lied uit was en de harpspeler opkeek, stond hij vlak voor de open deur van zijn huisje. Zijn vrouw en zijn kind en zijn kleine bruine hondje hadden al naar hem uit staan kijken en ze liepen de harpspeler jubelend tegemoet.

De hulstbessen blonken helderrood in de kerstkransen, de kerstboom was een frisgroene jonge den, de kerstpudding zag zwart van de pruimen. En de harpspeler voelde zich gelukkiger dan een koning toen hij aan zijn eigen haard de oude kerstliederen zong voor zijn vrouw en zijn kind en zijn kleine bruine hondje.

Witte nog

Witte nog

Gedicht voorgedragen door Erik Willems

Kijkje (mee) in de stal

Zing je mee nu met de engelen
tezamen in de nacht?
Want een Kind is ons geboren:
een Koning, lang verwacht.

Ga je mee nu met de herders?
Zij zien een grote ster.
De wijzen hebben 't ook gezien,
zij komen van heel ver.

Kijk je ook mee naar de sterren,
daar in de duisternis?
Eén straalt precies boven de stal
waar 't Kind geboren is.

Ga mee met ons, haak nu maar in,
dan gaan we naar de Koning.
Geboren is Hij als een mens,
een stal, dat is Zijn woning.

Witte nog

Zie Jozef en Maria daar,
met Koning Jezus klein.
Zij mogen voor Hem zorgen nog;
straks zal Hij de Redder zijn.

Zie je wel, het is echt waar!
Meer hoeft je niet te wensen.
God Zelf heeft ons Zijn Zoon gestuurd:
't is feest voor alle mensen!

irma2014

Witte nog

In dit door Godfried Bomans op jongere leeftijd geschreven verhaal, wordt de kerstboodschap beleefd door de ogen en het hart van een engel die haar bestaan begint aan de top van een kerstboom. Met dank aan Jeanne Albers die de tekst heeft ingestuurd.

Ik heb wá woorden verdreijd zodà 't wa Lindser klinkt.

Verhaal verteld door Frans van Mierlo

Kerstverhaal : zondag 15-12-2019

Beujve, in het topke van de kerstboom, stond un engelke, hoe ze daar gekumme war, dà kon ze hur eijge meej d'n beste wil van de wirreld nie mir herinneren.

Witte nog

Ze kon d'r eijge nog wel 'n bietje herinneren dà ze in un klein donker deuske of kistje lag wareujt ze inins dur un klein händje in 't volle licht wier getild.

Dà was vur heur de glorieuze geboorte gewist en sinds dà moment was ze altied bleij en gelukkig. Dit alles haij eigelijk mèr ínne aovond geduurd, mèr vur unne Kerstengel is dà un eeuwwigheid, dà snapte wel!

Èrreme, kleine Kerstengel! Ze wist nie dà 't Kerstfist mèr inne aovond duurt en dà dieje aovond al bekant vurbeij war. Ze stond meej unne waspinneke up d'n kerstboom vast, zachtjes up en neer te wiege en ze keejk dur hur vleugelkes van gaos nàr de lichtjes van de kàrse, die beneje heur in d'n boom stonne te brande.

En in inne keer doofde er un kàrske, 't hiel up meej brande!
En d'r gingen er steeds meer euijt..

'T wier steeds donkerder um heur henne en te lange leste zag ze niks as de zwarte nacht. En ze moes verrèkkes nieze, want de walm van al die kàrse die euijtgegàn ware die kriebelde in hur neujs. In 't begin dacht ze dà 't un geintje wàr mèr toen 't donker bleejf kwam ze tot naodenke. Ik haij bèter moete uplette toen 't nog licht war docht ze speejtig, ik heb hillemal nie goe gekeejke, ik herinner me eigelijk niks. Wier 't mèr weer licht!!

En 't wier licht. Mèr hoe hil anders war dit licht. Grauw, groezelig en meej tegenzin viel 't dur 'n groot vierkant raom en nog vur dà 't hillemal licht wàr kwam er un dienstmeid in de kammer, viet de Kerstboom bij z'n kladde en gooide um up zolder án de kante.

Bats...daor lag d'n engel en keejk recht in unne naod van de planke vloer. 'T Was er verschrikkelijk kouw en beujtegewoon ongezellig.
In 't begin dacht d'n engel dà 't weer een grapje was mèr toen

Witte nog

ze daor drier volle daog en drier nachte in de naod van dieje houten vloer haij gekeejke begon ze d'r eijge toch wel wá ongerust te maoke.

En hoe langer ze over 't licht van dá vierkante raom naodacht, hoe meer ze begreejp dà dit eigenlijk 't mooiste war van al hetgeen wà ze ooit gezien haij!

Ik zal probere 't oew euijt te legge, zeej ze up unne dag in mèrt of april tegen un muus die krèk vurbij kwam getrippeld: dur un glaoze gat in d'n hirmmel viel un verblindend licht beujve up minne kop; dà was 't schönste wà ik ooit heb mèj-gemàkt! Ik kan oew nie zegge hoe gelukkig en bleij ik eigenlijk war, mèr ik besepte 't nie umdà ik in dieje tied nogal onneuzel wár. Mèr nouw weet ik 't, nouw dà 't te laot is, mèr gelukkig heb ik nou teminste nog de herinnering.

't Is ók altied wá zeej de muus, naodá ze'r unne hille tied uvver nao haij gedacht, witte wá; goeiendag, ik moet weer 'ns verder!!

Up unne dag kwam de dienstmeid up zolder en zag d'n Kerstengel in un smoezelig huukske up de grond liggen. Ze rápte 't engelke up, nam 't meej nár beneeje en smeeet hur in 't kolenhok. Daor lag ze dan tussen twee stukken turf, recht tegenover 'n stel somber keejkende eijerkolen. Un wèjk lang zweeg 't engelke want ze vond dit nou nie krèk 't gezelschap um tege te praote!

Mèr eindelijk, up unne dag in september, kon ze d'r eijge niemir inhouwe. Gullie hebt gin flauw idee, zeej ze, hoe licht 't up zolder is. 't Doe gewoon pien àn oew oge, zo sgôn en stralend is dá. Jammer genoch haij ik 't toen nie in de gaote, mèr nou heb ik teminste wel iets um àn terug te denke.

'T Is ók altied wá zeej één van die eijerkolen, mèr wij hebbe hier licht genoch!

Het engelke zweeg wir; tege zo'n bekrompe upvatting haij 't gin nut um iets terug te zegge!

Witte nog

Up zikkere mèrrege was un klein mènneke dá daor in dá huus woonde wa in het kolen hok an 't ravotten en toen ie 't engelke daor zo smèrrig zag ligge, rapte ie hur up en smèejt hur in de vuulnisbak. 'T was daor pikkedonker. Het engelke makte in 't begin d'r eijge nie zo druk, mèr toen 't nao driej daog nog zo keidonker war dá niemes un hand vur d'ogen kon zien, kwam ze tot naodenke. Ze docht en ze docht totdà ze 't te lang leste nie mir kon houwe en ze riep: Is er toevallig iemes um nèr mij te luustere?

Ja dá wel ja, zeej un stuk spiegelglas, ás 't nie te flauw is!!

En 't engelke vertelde van het verblindend licht in 't kolenhok en hoe verrukkelijk en geweldig ás 't daor wár gewist. Ik was te stom, besloot ze meej unne zucht, um 't te besèffe, mèr nou begreejp ik 't, ik ziej 't nou hillemaal in . 't stuk spiegelglas zweejg, want dá haij al zoveul ijdelheid in zun lève gezien, dá 't wá eenkennig was geworre!!

Up unne donderdig, in de middig, toen het al wa schemerig war, kwam de vuulnisman vurbij. Hij sloeg d'n deksel eujpe en zag het engelke liggen. Nou is 't altied sgôn um un engelke te ontmoeten, mèr ás ge vuulnisman bent, dan bende dubbel bleij. Hij hálde 't engelke euijt de vuulnisbak en stak 't in zin tès en 's aoves thuisgekumme gaf ie 't án z'n vrouw. Asteblijf zittie, dá's vur in de Kerstboom en z'n vrouw deej 't engelke in un kartonne doos en zette die in de kast.

Hallo, zeej 'tengelke nao un tiedje stil in die doos te hebbe gelège, is hier iemes?

Mèr er was niemes in de doos, as alleen het houtwol wárin d'n engel lag; en houtwol, dá witte, dá heej unne zwijgzame aord, En dá was mèr goe want d'n engel haij eijgelik hillemaal niks te vertelle. Want hoe ze ók dacht en peinsde uvver dieje ouwe vuulnisbak, ze zag er nie meer licht in dan in de kartonne doos wárin ze nou lag, 't was in allebeij effe donker. En toen eindelijk, toen ze begreejp dá 't nie zwarter mir kon worre, liet ze 't verleeje vaore en dacht án de toekomst, án 't geen dá nog moes kumme.

Witte nog

En un neij gevuul stroomde dur heur henne, ze vuulde zich bleij en vol verwachting. Alle speejt en alle wrok verdwenen euijt heur hart, en ze lag stil en meej euijpe ogen te wachte up de hand, die heur euijt die donker doos weer in 't licht zou haole.

En die hand, die hand die kwam en bracht heur umhóg nèr 't topke van de Kerstboom. De kerstboom was veul kleinder dan die van vurrig jaor en er brande veul minder lichtjes in, mèr dá zag 't engelke nie. Ze was weer meej un waspinneke án de top van de kerstboom vastgezet, wiegde zachtjes up en neer en ze keek dur heur vleugelkes van gaos nár de fonkelende versierselen van de boom. Verrukkelijk, dacht ze, geweldig! Mèr laot ik dizze keer goe uplette, dallik is't vurbeij en dan wil ik alles gezien hebben en nie mir vergète.

En ze sperde d'r ogen wied open en ze keek dwars dur de takken nár beneeje.

En ze zag de vuulnisman stán in een sgôn neij pak gestoken en z'n vrouw meej hun kiendje meej unne mooie blauwe strik in het haor. En de ogen van dá kiendje keken strak in un klein open huijske, wárin ók unne mens, un vrouw en unne baby te zien waren, mèr veul en veul kleinder, en verder unne os en unne ezel, zo groot as, as de bistjes in een speulgoeddoos.

Up ins schrok 't engelke want daar án de nok van dá klein heuijske was krèk zo'ne engel ás zij vastgemákt, meej dezelfde vleugelkes van gaos en 't zelfde lint in d'r hand as zijzelf in d'r hand haij. En nou vur 't urst kon ze de woorden lèze, die er up stonne:

Glorie án God en vrede up aarde án de mense van goeije wil.

En un gevuul van diep geluk stroomde dur het eenzame engelke beuijve in d'n boom, het engelke dá zich zo lang verlate en verongeliekt haij gevuld. Ik heb un Bódschap in m'n hand, dacht ze fier, nou kan me niks meer gebeure. Welke ongelukken mij ók zalle uvverkumme, ik heb m'n schat bij me en niemes kan dá bij me weghaole.

Witte nog

En er overkwame heur nog veul ongelukke. Want in 't vierde jaor brak ze af van d'n boom en kwam in un blokkedoos terècht, en van hieruijt belandde ze in de lappenmand. En up het lest waaide ze de tuun in, up unne hoop dorre blaor en lag ze stil up heure rug nár de jaogende wolke te keeijke. En ze vuulde, hoe ze langzaam vertèrde, dag na dag, már zij hield het lint stevig vast en, er was gin bitterheid in heur. Want ze wist dá zij iemes was, bestemd um dood te gan, már euijtverkore um de Goeij Bódschap tot t' eind te bewaore:

Glorie án God en vrede up aarde án de mense van goeije wil!

(Kerstverhaal geschreven door Godfried Bomans, verLindst dur Frans van Mierlo.)

Witte nog

Kerstwens door Johan Bax.

Ik heb een wens voor iedereen,
een mooie kerst met lieve mensen om je heen.
Mensen die van je houden om wie je bent,
en in wie je misschien een stukje van jezelf herkent.
Laat merken dat je om die mensen geeft,
dat je samen met hen iets moois beleeft.
Geniet van de warmte die dit alles brengen kan,
en maak er een gezellig en fijn
kerstfeest van!

Witte nog

Dankjewel Maud en Elle

11u ontvangst met koffie en thee en kerstbrood

Opening

- Jingle Bells harp
- Angels we've heard on high harp

De belofte van de harpspeler verbaal

- komt alle te samen hoogt
- klink klokje hoogt

Kijk je (mee) in de stal Gaitica

- Joy to the world harp
- The first Noël harp

12u P A U Z E met een ouderwetse borrel

- Nu zijt welkome hoogt
- Er is een kindeke geboren op aard hoogt

De Kerstengel, verbaal

- stille nacht harp

Kerstwens

- We wish you a merry Christmas harp